(Βιβλίο Παροιμιώ ν 4:18,19)

Η οδός όμως των δικαίων είναι ως το λαμπρόν φως, το φέγγον επί μάλλον και μάλλον, εωσού γείνη τελεία ημέρα. Η οδός των ασεβών είναι ως το σκότος· δεν γνωρίζουσι που προσκόπτουσιν.

(Ευαγγέλιο κατά Ματθαίο 5:13-15)

*Σεις είσθε το άλας της γής· εάν δε το άλας διαφθαρή, με τι θέλει αλατισθή; εις ουδέν πλέον χρησιμεύει ειμή να ριφθή έξω και να καταπατήται υπό των ανθρώπων. Σεις είσθε το φως του κόσμου· πόλις κειμένη επάνω όρους δεν δύναται να κρυφθή·
ουδέ ανάπτουσι λύχνον και θέτουσιν αυτόν υπό τον μόδιον, αλλ' επί τον λυχνοστάτην, και φέγγει εις πάντας τους εν τη οικία.*

(Ευαγγέλιο κατά Ματθαίο 25:46)

Και θέλουσιν απέλθει ούτοι μεν εις κόλασιν αιώνιον, οι δε δίκαιοι εις ζωήν αιώνιον.

(Βιβλίο Αποκάλυψης 22:11)

Όστις αδικεί ας αδικήση έτι, και όστις είναι μεμολυσμένος ας μολυνθή έτι, και ο δίκαιος ας γείνη έτι δίκαιος, και ο άγιος ας γείνη έτι άγιος.

Επανέρχομαι σήμερα θέτοντας μια απορία που πιθανόν να έχεις και συ!

Άραγε, υπάρχουν σήμερα δίκαιοι άνθρωποι; Είναι δυνατόν να είναι κάποιος το «αλάτι» της γης ή το «φώς του κόσμου»;

Μέσα στην καρδιά μας φιλοξενούμε ένα χαρακτήρα. Είναι ο χαρακτήρας της ψυχής μας. Ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός όταν ήλθε επάνω στη γη μας έλεγε: « *Ήρθε ο υιός του ανθρώπου να ζητήσει και να σώσει το απολωλός* » (πρόβατο). Αυτός ο χαρακτηρισμός δηλαδή το «πρόβατο» είναι που αναζητά ο Ιησούς Χριστός.

Στην προσωπική μας ζωή εάν ήδη ζούμε π.χ 30 έτη ή 80 έτη όλα αυτά τα χρόνια ο Ιησούς μας αναζητά. Θέλει να αναδείξει το «χρυσάφι» που έχουμε μέσα μας. Και το «χρυσάφι» δεν είναι άλλο από την καθαρότητα και την ακεραιότητα της ψυχής μας. Ακόμη και αν μας βρει μέσα σε ανομία και παράβαση, είναι δυνατός να μας ανασύρει από την λάσπη και το βούρκο. Στη συνέχεια μας καθαρίζει με το τίμιο αίμα Του και μας δίδει από το φως του για να φωτίζουμε γύρω μας. Γιαυτό ο Ιησούς ονομάζεται Σωτήρας και Λυτρωτής.

Οι δώδεκα μαθητές του έμειναν κοντά του για τρία χρόνια περίπου. Ήταν οι μόνοι που τον ακολούθησαν παντού, μαζί με ακόμη ολίγους μαθητές που το σύνολο τους έφθασε τους εκατόν είκοσι, όπως τους βλέπουμε να μένουν προσευχόμενοι και κρυμμένοι έως την ημέρα της εορτής της Πεντηκοστής. Από κει και μετά, αυτό το κίνημα είχε μια ταχύτατη ανάπτυξη. Ο σπόρος του Λόγου του Θεού επρόκειτο να αναδείξει τα γεννήματα του πόνου της ψυχής Του: τρεις χιλιάδες ψυχές σώθηκαν και προσετέθησαν σε μία ημέρα, πολύ σύντομα ήσαν δέκα χιλιάδες ψυχές και το 57 μ.Χ ήσαν δεκάδες χιλιάδες ψυχές. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι διακρινόντουσαν για τον χαρακτήρα που είχαν αποκτήσει. Ήταν ο χαρακτήρας του Ιησού Χριστού, Είχαν γίνει μαθητές του Χριστού και δεν θα άλλαζαν με τίποτα αυτή τη πίστη και αγάπη προς το πρόσωπό του.

Ο Χριστός τους είχε αλλάξει τη ζωή.

Η συνέχεια ανάδειξε και τη βαθειά πίστη των: Ήρθαν οι διωγμοί και αναγκάστηκαν να ζουν σε κατακόμβες ή να σφάζονται επί τριακόσια χρόνια, όσο διήρκεσαν οι βαρβαρότητες των αυτοκρατόρων της Ρώμης.

Σήμερα λοιπόν, το έργο του Θεού συνεχίζεται με τον ίδιο τρόπο, ανάμεσα σε ένα κόσμο που ονομάζεται «Χριστιανικός» αλλά υποτιμά και διώκει τους πραγματικούς και αγίους Χριστιανούς. Έτσι αναδεικνύονται οι άγιοι και οι δίκαιοι μέσα στην καθημερινότητα, στις εργασίες μας, στα σπίτια, στο σχολείο και στην αγορά.

Άρα, υπάρχουν ανάμεσα μας οι άγιοι και οι δίκαιοι και όλοι μαζί περιμένουν την ημέρα της παρουσίας του Χριστού μας, καθώς μας είπαν οι δύο άγγελοι στο όρος της Αναλήψεως: *«Ουτος ο Ιησούς όστις αναλήφθει αφ' ημών εις τον ουρανό θέλει ελθεί ούτω καθ'όν τρόπο είδετε αυτόν πορευόμενον είς τον ουρανό»*
.

(Ευαγγέλιο κατά Ματθαίο 24:27)

διότι καθώς η αστραπή εξέρχεται από ανατολών και φαίνεται έως δυσμών, ούτω θέλει είσθαι και η παρουσία του Υιού του ανθρώπου.